

אותו זקן וככו ואמר, אלמלא לא
באנו לעולם אלא כדי לשמע
דברים אלו מפיה - די לנו!

אמר אותו זקן, (אם אהרת יקח לו)
חברים, לא בשביל זה בלבד
התחלתי את הדבר, שהרי זקן
פמוני לא בדבר אחד עושה קיש
קיש ולא קורא, כמה בני העולם
ששם בערבוביה בתבונה שלהם,
ולא רואים בדרך אמת בתורה,
ותורה קוראת בכל יום בנהימה
(באהבה) אליהם, ולא רוצים להשיב
ראשם.

ואף על גב שאמרנו שהרי התורה
הוציאה דבר מנרתיקה, ונראה
קטן ומיד נטמן - כף הוא ודאי.
ובזמן שנתגלה מתוך נרתיקה
ונטמן מיד, לא עושה את זה אלא
לאותם שיודעים בה ונדעים בה.
משך למה הדבר דומה?
לאהובה, שהיא יפה במראה
ויפה בתאר, והיא טמונה בהסתר
בתוך ההיכל שלה, ויש לה אוהב
יחידי שלא יודעים עליו בני אדם,
אלא שהוא בנסתר. אותו אוהב,
מתוך האהבה שאוהב אותה,
עובר על שער ביתה תמיד, מרים
עיניו לכל צד. היא יודעת שהרי
האוהב סובב שער ביתה תמיד.
מה עושה? פותחת פתח קטן
באותו היכל נסתר שהיא שם
ומגלה את פניה לאוהבה, ומיד
חוזרת ונתכסית. כל אותם שהיו
אצל האוהב, לא ראו ולא
הסתכלו, פרט לאוהב לבדו,
ומעיו ולבו ונפשו הלכו אחריה.
יודע שמתוך האהבה שהיא
אוהבת אותו, נגלית אליו רגע
אחד לעורר (אליו אהבה) אותו. כף
הוא דבר התורה לא נגלה אלא
לאוהבו. יודעת התורה שאותו
חכם לב סובב שער ביתה כל יום.
מה היא עושה? מגלה פניה אליו
מתוך ההיכל, ורומזת לו רמז,

לְעֵלְמָא, אֶלָּא לְמִשְׁמַע מְלִין אֲלִין מְפוּמָּךְ דִּי
לָן.

אמר ההוא סבא, (אם אהרת יקח לו) חבריאי, לאו
בגין דא בלחודוי שרינא מלה, דהא
סבא כגיני, לאו במלה חדא עביד קיש קיש,
ולא קרי, כמה בני עלמא בערבוביא בסכלתנו
דלהון, ולא חמאן בארז קשוט באורייתא,
ואורייתא קרי בכל יומא בנהימו (נ"א ברחימו)
לגבייהו, (דכני נשא) ולא בעאן לאתבא רישא.
ואף על גב דאמינא, דהא אורייתא מלה נפקא
מנרתיקה, ואתחזיאת זעיר, ומיד
אתטמרת. הכי הוא ודאי. ובזמנא דאתגליאת
מגו נרתיקה ואתטמרת מיד, לא עבדת דא,
אלא לאינון דידעין בה, ואשתמודעאן בה.
משך למה הדבר דומה, לרחימתא, דאיהי
שפירתא בחיזו, ושפירתא בריוא,
ואיהי טמירתא בטמירו גו היכלא דילה, ואית
לה רחימא יחידאה, דלא ידעין ביה בני נשא,
אלא איהו בטמירו. ההוא רחימא, מגו
רחימא דרחים לה עבר לתרע ביתה תדיר,
זקיף עינוי לכל סטר. איהי, ידעת דהא רחימא
אסחר תרע ביתה תדיר, מה עבדת, פתחת
פתחא זעירא בההוא היכלא טמירא, דאיהי
תמן, וגליאת אנפיהא לגבי רחימאה, ומיד
אתהדרת ואתכסית. כל אינון דהוו לגבי
רחימא, לא חמו ולא אסתכלו, פר רחימא
בלחודוי, ומעוי ולביה ונפשיה אזלו אבתרה.
וידע דמגו רחימו דרחימת ליה, אתגליאת
לגביה רגעא חדא, לאתערא (ס"א לגביה רחימו) ליה.
הכי הוא מלה דאורייתא, לא אתגליאת, אלא
לגבי רחימאה. ידעת אורייתא, דההוא
חכימא דלבא אסחר לתרע ביתה כל יומא,
מה עבדת, גליאת אנפיהא לגביה, מגו היכלא,